

8 Outlander

Szívem vérével írva 2. kötet

Filmsorozatként
is hódít!

*fine
selection*

DIANA GABALDON

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

DIANA GABALDON

WRITTEN
IN MY OWN
HEART'S BLOOD
SZIVEM VÉRÉVEL IRVA

Az Outlander-sorozat nyolcadik része

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

2. KÖTET

ÖTÖDIK RÉSZ

ORROKAT SZÁMOLVA

Akik a mennybe akarnak jutni, azok sem igyekeznek meghalni, hogy odaérjenek

Szédelegve úsztam az öntudat felszínére, és azon gondolkodtam, hogy *mit is mondott Ernest Hemingway arról, hogy a fájdalom elől az ájulásba kell menekülni, de ez soha nem sikerül.* Épp most tettem meg, de neki többé-kevésbé igaza volt, az öntudatlanság nem tartott tovább néhány másodpercnél. Összegömbölyödtem, mindkét kezemet a jobb oldalamhoz szorítottam, és éreztem a vért egyszerre forrón és hidegen és ragacsosan folyni az ujjaim között. És kezdett az egész fájni... Nagyon fájni...

– Sassenach! Claire! – Újra kiúsztam a ködből, és sikerült kinyitnom az egyik szememet. Jamie melletttem térdelt. Megérintett, a keze rajtam volt, de nem éreztem...

A verejték vagy a vér, vagy valami más, égető módon folyt a szemembe. Hallottam, hogy valaki zihál, rövid, felszínes, lihegő lélegzetvételekkel. *Én vagy Jamie?* Fáztam. *Nem kéne fáznom, olyan meleg van ma, mint a tűz...* Kocsonyásan éreztem magam, reszkettem. És ez fájt. Nagyon fájt.

– Sassenach!

A kezek megfordítottak. Sikoltottam. Vagy legalábbis próbáltam sikoltani. Éreztem, hogy megrándul a torkom, de nem hallottam, zúgott a fülem. *Sokk*, gondoltam. Nem éreztem a végtagjaimat, a lábamat. Éreztem, ahogy a vér elhagyja a testemet.

Fájt.

A sokk kezd elmúlni, gondoltam. *Vagy egyre erősebb?* Most már láttam is a fájdalmat, ami olyan rohamokban tört ki, mint a fekete villámlás, szagatottan és perzselően.

– Sassenach!

– Mi az? – mondtam összeszorított fogaimon keresztül. – Auh!

– Haldokolsz?

– Lehetséges.

Gyomorlövés. A szó kellemetlenül formálódott a fejemben, és homályosan reméltem, hogy nem mondtam ki hangosan. De még ha ki is mondtam volna... Jamie bizonyára látta a sebet...

Valaki megpróbálta elhúzni a kezem, de én küzdöttem, hogy az oldalamon tartsam, hogy tovább nyomjam a sebet, de a karomnak nem volt ereje, és láttam, hogy az egyik kezem lankadtan lóg, ahogy felemelték, a körmeim feketén körvonalazódtak a vértől, az ujjak skarlátvörösre festve, csöpögve. Valaki a hátamra gurított, és azt hittem, megint sikítottam.

Kimondhatatlanul fáj. *Kocsonyásodik. A becsapódás okozta sokk. Darabokra robbant sejtek. Nincs funkció... szervi elégtelenség.*

Feszültség. Nem kaptam levegőt. Rángatózás, és valaki káromkodott felettem. A szemem nyitva volt, láttam a színt, de a levegő sűrű volt, tele lüktető foltokkal.

Kiabálás, beszéd.

Nem kaptam levegőt. Valami szorosan körülvelt középen. *Mi tűnt el? Mennyi?*

Istenem, de fáj. Ó, istenem.

Jamie képtelen volt levenni a szemét Claire arcáról, nehogy meghaljon abban a pillanatban, amikor ő elfordítja a tekintetét. Kendőért tapogatózott, de azt már odaadta Bixbynek, és kétségbeesésében megragadta felesége szoknyájának egy ráncát, és erősen az oldalához szorította. Claire szörnyű hangot adott ki, amitől Jamie ijedtében majdnem elengedte, de a föld Claire teste alatt már sötételett a vértől, úgyhogy erősebben nyomta, és kiabált:

– Segítség! Segíts, Rachel! Dottie!

De senki sem jött, és amikor megkockáztatta, hogy a másodperc tört-résére körülnézzen, nem látott mást, csak sebesülteket és halottakat a fák alatt, távolabb pedig katonák villódzó alakjait, némelyik futott, mások kábultan bolyongtak a sírkövek között. Ha a lányok a közelben voltak, kénytelenek voltak elfutni, amikor a csetepaté végigsöpört a temetőn.

Érezte Claire vérének lassú csiklandozását, ahogyan végigfutott a kézfején, és újra felkiáltott, kiszáradt torka fájdalmasan hasogatott az erőlködéstől. Valakinek hallania kell.

Valaki meg is hallotta. Futó lépteket hallott a kavicsos úton, és meglátott egy Leckie nevű ismerős orvost, aki Jamie felé rohant, fehérre sápadt arccal, a sírkövek között bukdácsolva.

– Lelőtték? – Leckie lélegzet-visszafojtva kérdezte, és leroskadt Jamie mellé. Jamie képtelen volt megszólalni, csak bólintott. Az arcán végigfolyt az izzadság, és összerándult a gerince, de a keze mintha ráfagyott volna Claire testére, nem tudta elengedni, amíg Leckie Claire egyik kosarából meg nem ragadott egy csomó vattát, és el nem rántotta Jamie kezét az útból, hogy azt tapassza a helyére.

A sebész könyörtelenül félrelökte, mire ő néhány méterrel arrébb csúszott, aztán talpra állt, tehetetlenül himbálózva. Nem tudott másfelé nézni, és csak lassan tudatosult benne, hogy egy csomó katona gyűlt össze, akik döbbeneten tébláboltak körülöttük, és nem tudták, mit tegyenek. Jamie levegő után kapkodott, megragadta a legközelebbit közülük, és elküldte a templomba, hogy keresse meg dr. Huntert. Dennyt akarta. Ha Claire kibírja addig, amíg ideér.

– Uram! Fraser tábornok! – Még a saját nevének hallatára sem vette le a tekintetét a földön előtte elterülő látványról. A vér, a sok vér, ami átítatta a ruháját, egy ocsmány sötétvörös tócsát alkotott, ami még Leckie nadrágját is bepiszkította, ahogy a férfi a nő mellett térdelt. Claire haja kibontva és vadul lobogott, tele volt fűvel és levéldarabkákkal, ahogy a földön feküdt, az arca pedig... Ó, Krisztusom, az arca...

– Uram! – Valaki megragadta a karját, hogy magára vonja a figyelmét, mire Jamie keményen belevágta a könyökét, amitől a férfi meglepetten felnyögött, és elengedte.

Suttogásokat hallott, izgatottságot, hallotta, ahogy az emberek azt mormogják, hogy a tábornok felesége volt, megsebesült, lelőtték, meghalt, vagy haldoklik...

– Nem haldoklik! – harsogta oda nekik, miközben feléjük fordult. Halványan arra gondolt, hogy biztosan örültnek látszik, elsötétült arcuk döbbenetről árulkodott.

Bixby kilépett, és óvatosan megérintette a vállát, de úgy ért csak hozzá, mintha egy gyújtógránát lenne, ami a következő másodpercben felrobbanhat. Ő úgy gondolta, hogy talán fel is robban.

– Segíthetek, uram? – kérdezte Bixby halkán.

– Nem – sikerült kimondania. – Én... – Leckie felé mutatott, aki a földön ült.

– Tábournok... – mondta az újonnan érkezett a másik könyökénél. Jamie megfordult, és egy hivatásos katonát látott maga mellett, kék egyenruhában, egy nagyon fiatal férfit, hadnagyi rangban, arcán eltökéltség tükröződött. – Nem szívesen zavarom, uram, de mivel a felesége nem haldoklik...

– Tűnjön el!

A hadnagy összerézcent, de állta a sarat.

– Uram – mondta makacsul. – Lee tábornok küldött engem, hogy keressen meg önt. Azt kéri, hogy jelenjen meg nála azonnal.

– Az a gazember Lee – mondta Bixby nagyon durván, megspórolva Jamie-nek a fáradságot, és ökölbe szorított kézzel rontott az újonnan érkezettre.

A hadnagy már eleve kipirult a forróságtól, de most még jobban elvörösödött. Bixbyvel azonban nem törődött, figyelme Jamie-re koncentráldott.

– Jönnie *kell*, uram.

Hangok... Hallottam szavakat, összefüggéstelenül, úgy értek el hozzám a ködön keresztül, mint a golyók, véletlenszerűen csapódtak le.

– ...találd meg Denzell Hunttert!

– Tábournok...

– Nem!

– ...de szükség van önre...

– Nem!

– ...parancs...

– NEM!

És egy másik hang, ezúttal a félelemtől mereven.

– ...lelőhetik árulásért és dezertálásért, uram!

Ez összpontosította elkalandozó figyelmemet, és hallottam a választ, egészen tisztán.

– Akkor itt fognak lelőni, ahol állok, uram, mert én nem fogom elhagyni őt!

Jó, gondoltam, és megvigasztalódva belemerültem a pörgő ürességbe.

– Vedd le a kabátodat és a mellényedet, fiam – mondta Jamie hirtelen. A fiú teljesen zavartnak tűnt, de Bixby fenyegető mozdulatára ösztönösen

megtette, amit mondtak neki. Jamie megfogta a vállánál fogva, megfordította, és azt mondta: – Állj nyugodtan, rendben?

Gyorsan lehajolt, és egy marékkal felkapott a véres sár rémisztő tócsájából, és gondosan a hírnök fehér hátára írta az egyik ujjával:

Lemondok a megbízatásomról.

J. Fraser.

El akarta dobni a sármaradványokat, de egy pillanatnyi tétovázást követően egy maszatos és vonakodó „Uram”-ot írt még az üzenet tetejére, majd megvergette a fiú vállát.

– Menj, és mutasd meg Lee tábornoknak – mondta. A hadnagy el-sápadt.

– A tábornok szörnyű hangulatban van, uram – mondta. – Én nem...

Jamie ránézett. A fiú nyelt egyet, és azt mondta:

– Igenis, uram! – Aztán felkapta a ruháit, és futásnak eredt, úgy, ahogy volt, rendezetlen ruházatban.

Jamie oda sem figyelve beletörölte a kezét a nadrágjába. Újra letérdelt dr. Leckie mellé, aki egy gyors pillantásnál többet nem szánt neki. Az orvos egy csomó vattát és egy maréknyi szoknyát szorított keményen Claire oldalához mindkét kezével. A sebész keze könyékig vörös volt, a verejték végigfolyt az arcán, és lecsöpögött az álláról.

– Sassenach – mondta Jamie halkán, és nem mert hozzáérni Claire-hez. Ruhája izzadságtól volt csatakos, de belül minden ízében reszketett. – Hallasz engem, leány?

Claire visszanyerte az eszméletét, és a szíve a torkában dobogott. Szemét szorosan összezárta a fájdalom és a koncentráció grimaszában. Hallotta Jamie-t, és ekkor aranyszínű szemei kinyíltak és Jamie-re szegeződtek. Nem szólalt meg. Sziszegve vette a levegőt összeszorított fogain keresztül. De látta Jamie-t, ebben egészen biztos volt – és a szeme nem a sokk, és nem is a közelgő halál miatt homályosodott el. Nem, még nem.

Dr. Leckie is elszántan nézte a nő arcát. Hagyta, hogy a saját lélegzete is lenyugodjon, és a vállában lévő feszültség enyhült egy kicsit, bár nem lazított a keze szorításán.

– Tudna hozni nekem több vattát, egy kötést, vagy bármit? – kérdezte. – *Azt hiszem*, lassul a vérzés.

Claire táskája nyitva hevert egy kicsivel odébb, Leckie mögött. Jamie odaugrott érte, tartalmát a földre öntötte, és felkapott kétmaréknyi

összetekert kötszert a kupacból. Leckie keze cuppanó hangot adott ki, amikor elhúzta az átázott rongycsomótól, és megragadta a friss kötszereket.

– Lehet, hogy el kéne vágnia a fűzője zsinórjait – mondta az orvos nyugodt hangon. – Le kell vennem a fűzőjét. Ez segíteni fog neki könnyebben lélegezni.

Jamie kitapogatta a törét, keze remegett sietségében.

– *Kö... tözd... ki... őket!* – morogta Claire haragosan.

Jamie abszurd módon elvigyorodott Claire hangja hallatán, és a keze megnyugodott. Szóval azt gondolja, hogy megéri megmenteni a zsinórokat, mert még szüksége lesz a fűzőjére. Vett egy mély levegőt, és neki látott, hogy kioldja a csomót. A fűző zsinórja bőrből volt, és szokás szerint átitatta az izzadság, de Claire egy nagyon egyszerű nagymamacsomót használt, amit Jamie a töre hegyével könnyedén meglazított.

A csomó kiszabadult, ő pedig megrántotta a fűzőt, szétnyitotta a szarakat. Claire keble fehéren emelkedett, ahogyan zihált, és Jamie egy pillanatra zavarba jött. Látta, ahogy Claire mellbimbói megmerevednek az izzadságtól átitatott ingén keresztül, és be akarta takarni őt.

Mindenütt legyek voltak, fekete döglegyek, amik zümmögtek, rajzot tak a vérre. Leckie megrázta a fejét, hogy elűzze az egyiket, amelyik a szemöldökén landolt. Jamie füle körül is nyüzsgöttek, de nem törődött velük, helyett inkább azokat söpörte félre, amik Claire testére, rángatózó, sápadt arcára vagy épp a félig összekulcsolt és tehetetlen kezeire repültek.

– Tessék – mondta Leckie, és megragadta Jamie egyik kezét, rányomta a friss nyomókötésre. – Nyomja erősen ezt. – Hátradől a sarkára, felkapott egy másik tekercset, és kitekerte. Némi emeléssel, erőlködéssel és Claire szörnyű nyögései mellett, közösen elérték, hogy körbetekerjék a testét, és rögzítsék a kötést a helyére.

– Rendben. – Leckie egy pillanatra megingott, aztán felkapta a fejét, és fáradtságtól lassú mozdulattal talpra állt. – A vérzés nagyrészt elállt... Legalábbis egyelőre – mondta Jamie-nek. – Visszajövök, ha tudok. – Nyelt egyet, és egyenesen Claire arcára nézett, megtörölte az állát az ingujjába. – Sok szerencsét, asszonyom.

És ezzel egyszerűen elsétált a templom nyitott ajtaja felé, vissza sem nézve. Jamie olyan dühöt érzett, hogy legszívesebben a férfi után ment volna, visszarángatta volna, ha Claire mellől el tudott volna menni. A férfi

otthagya – csak úgy otthagya őt, az a személtáda! Egyedül, kiszolgáltatva!

– Az ördög egye meg a lelkedet, de előtte sózza jól meg, te büdös kurva! – kiáltotta gael nyelven az eltűnt sebész után. A réműlettől és a pusztá dühtől elborult az elméje, és tehetetlenül térdre rogyott a felesége mellett, és vakon ütötte öklével a földet.

– Te tényleg... kurvának... nevezted őt? – A suttogó szavak hallatán kinyitotta a szemét.

– Sassenach! – A kulcsáért kapkodott, ami elveszett a táskából előkerült dolgok halmazában. – Tessék, hadd adjak neked vizet...

– Nem. Nem... még nem. – Sikerült felemelni az egyik kezét félig, mire a férfi megállt, kulccsal a kezében.

– Miért nem? – A nő olyan szürke és nyálkás volt az izzadságtól, mint a megrothadt zab, és remegett, mint egy nyárfalevél. Láttá az ajkát, hogy a hőségben repedezni kezdett, az isten szerelmére.

– Én nem... tudom. – Egy pillanatig mozgott a szája, mielőtt megtalálta a következő szavakat. – Nem... tudom, hogy hol van. – A remegő kéz megérintette a kötést, amin máris átszivárgó vérfolt látszott. – Ha ez perf... perforálta a... belet. Az ital... megölne engem. Gyorsan. A belek... s... s... sokk.

Jamie lassan leült mellé, és lehunyta a szemét, néhány másodpercig megfontoltan lélegzett. Egvelőre minden eltűnt: a templom, a csata, a sikolyok és kiáltások, a kerekék dübörgése a közeli göröngyös úton. Nem volt semmi más, csak ők ketten, és kinyitotta a szemét, hogy megnézzé Claire arcát, hogy örökre az emlékezetébe vesse.

– Igenis – mondta, a hangját a lehető legnyugodtabban tartva. – És ha ez a helyzet... és ha nem ölt meg gyorsan... Láttam már embert gyomorlövésben meghalni. Balnain is így halt meg. Ez... hosszú és csúnya, és nem akarom, hogy így halj meg, Claire. Nem hagyom!

Komolyan gondolta, tényleg komolyan. De a keze megszorította a kulacsot, elég erősen ahhoz, hogy behorpadjon. Hogy adhatna neki vizet, ami a szeme láttára megölheti itt, most?

Ne most, imádkozott. Kérlek, ne most legyen!

– Nem... lelkesednék... egyikért... sem – suttogta Claire egy hosszú szünet után. Elpislogott egy zöld hasú legyet, ami úgy ragyogott, mint a smaragd, és ami a könnyeit akarta meginni. – Szükségem van... Dennyre. – Egy halk zihálás. – Gyorsan.

– Jön. – Alig kapott levegőt, és a kezei lebegtek a nő felett, félt bármit is megérinteni rajta. – Denny... jön. Tarts ki!

A válasz erre egy aprócska morgás volt, aztán Claire összehúzta a szemét, és az állkapcsát megfeszítette, de legalább meghallotta. Azzal a homályos emlékkel, hogy a sokkos állapotú embereket be kell takarni, és fel kell emelni a lábukat, levette a kabátját, és ráterítette a feleségére, aztán levette a mellényét, összegyűrte és betolta a lába alá. Legalább a kabát eltakarta a vért, ami most már átítatta a ruhája egész oldalát. Megrémítette a látvány.

Claire összeszorította az ökleit, mindkettőt keményen belenyomta a sebesült oldalába, így Jamie nem tudta megfogni azokat. Egyik kezét Claire vállára tette, hogy a felesége tudja, hogy ott van, aztán becsukta a szemét, és egész lényével imádkozott.

Maplemente

A nap már majdnem lenyugodott, és Denzell Hunter éppen a késeket terítette ki. A levegő sűrű volt az édes kukoricapálinkától, amibe a késeket mártogatta, és a pengék nedvesen csillogva heverték a tiszta szalvétán, amit Mrs. Macken tett az asztalra.

Maga a fiatal Mrs. Macken is ott lebegett az ajtóban, kezét a szája elé szorítva, szemei akkorák voltak, mint egy tehéné. Jamie megpróbált megnyugtatóan mosolyogni rá, de bármilyen volt is az arckifejezése, az nem mosoly volt, és úgy tűnt, még jobban megijesztette vele a nőt, mert visszahúzódott az éléskamrája sötétjébe.

Valószínűleg egész nap riadt volt, ahogy mindenki más is Freehold falujában. Előrehaladott terhes volt, és a férje a kontinentálisokkal harcolt. És még jobban aggódott az elmúlt egy órában, mióta Jamie bedörömbölt az ajtaján. Hat ajtón dörömbölt, mielőtt elérte az övét. Ő volt az első, aki kinyitotta, és szegényes viszonzásként vendégszeretetéért, egy súlyosan sérült nőt talált a konyhaasztalán, akinek úgy csöpögött a vére, mint egy frissen megölt szarvasé.

Ez a kép még jobban elbizonytalanította Jamie-t – Mrs. Macken nem az egyetlen személy volt a házban, akit megráztak az események – és közelebb lépett, megfogta Claire kezét, hogy megnyugtassa legalább annyira saját magát is, mint a feleségét.

– Hogy vagy, Sassenach? – kérdezte halkán.

– Átkozottul szörnyen – válaszolta Claire rekedten, és az ajkába harapott, hogy ne mondjon többet.

– Nem lenne jobb, ha innál egy kortyot? – Megmozdult, hogy felvegye az üveg durva kukoricapálinkát a komódról, de Claire megrázta a fejét.

– Még nem egészen. Nem hiszem, hogy a beleket találta el, de inkább meghalok vérvesztésben, mint szépsziszben vagy sokkban, ha tévedek.

Jamie megszorította Claire kezét. Hideg volt, és remélte, hogy talán tovább beszél, bár ugyanakkor tudta, hogy nem szabadna szóra bírnia. Minden erejére szüksége lesz. Igyekezett, amennyire csak tudott, a saját erejéből is adni neki, anélkül, hogy fájdalmat okozna vele.

Mrs. Macken beosont a szobába, kezében egy gyertyatartóval, benne egy friss viaszgyertyával, érezte a méhviasz édességét és a méz illatát. John Greyre emlékeztette. Egy pillanatra elgondolkodott, hogy Grey vajon visszatért-e a brit vonalakhoz, de Claire-en kívül semmi másra nem figyelt igazán.

Ebben a pillanatban éppen azzal volt elfoglalva, hogy megbánja, hogy valaha is helytelenítette, hogy Claire étert készített. Bármit megadott volna azért, hogy megkímélje őt az elkövetkezendő fél óra szenvedéseitől.

A lenyugvó nap aranyba mosta a szobát, és a kötésen átszivárgó vér sötétnek látszott.

– Mindig koncentrálj, amikor egy éles kést használsz – mondtam gyengén. – Különbösen elveszítheted az egyik ujjadat. A nagymamám szokta ezt mondani, és az anyám is.

Anyám meghalt, amikor öt éves voltam, a nagymamám pedig néhány évvel később. De addig sem láttam őt gyakran, mert Lamb bácsi életének legalább a felét régészeti expedíciókkal töltötte a világ körül, engem is magával cipelve, a poggyásza részeként.

– Gyerekkorában gyakran játszott éles késekkel? – kérdezte Denny. Elmosolyodott, bár a tekintetét továbbra is a szikére szegezte, amit gondosan élezett egy kis olajkövön. Éreztem az olaj szagát, lágy, zavaros illatú volt a vér és a fejem fölött futó, durván megmunkált szarufák gyantás illatán túl.

– Folyamatosan – lihegtem, és megváltoztattam a helyzetemet, amilyen lassan csak tudtam. Erősen az ajkamba haraptam, és sikerült könnyebbé tennem a hátamat anélkül, hogy hangosan felnyögtem volna. Jamie ujjbegyei elfehéredtek, amikor ezt tettem.

Ebben a pillanatban az ablaknál állt, a párkányt szorongatva nézett kifelé.

A látvány, ahogy széles vállai körvonalazódtak a lemenő nap fényében, hirtelen egy emléket idézett fel bennem, meglepő élességgel. Vagy inkább emlékeket, mert a rétegek, az élmények rétegei egymásra rendeződve, egy

csokorba szedve tértek vissza. Jamie-t láttam, amint megmerevedik a félelemtől és a bánattól, és Malva Christie lágy, fekete alakját, ahogy felé hajolt – és emlékeztem, hogy egyszerre éreztem homályos sértettséget és egyfajta hatalmas békét, ahogy kezdtem elhagyni a testemet a láz szárnyán.

Azonnal leráztam magamról az emléket, még a gondolatától is megremültem annak a csalogató békének. A félelem megnyugtató volt, még nem voltam tehát olyan közel a halálhoz, hogy vonzónak találjam.

– Biztos vagyok benne, hogy átment a májamon – mondtam Dennynek, a fogaimat csikorgatva. – Ennyi vér...

– Biztos vagyok benne, hogy igaza van – mondta, és gyengéden megnyomta az oldalamat. – A máj egy nagy tömegű, sűrűn erezett szövet – tette hozzá, Jamie felé fordulva, aki nem fordult el az ablaktól, hanem a vállát az ablaknak támasztotta, elutasítva annak lehetőségét, hogy bármi más szörnyűséges természetű dolgot mondjanak neki.

– De a jó hír egy májat ért sebbel kapcsolatban – tette hozzá Denny vidáman –, hogy a máj, a test többi szervével ellentétben, regenerálja magát... vagy legalábbis a felesége ezt mondja.

Jamie egy rövid, kísértő pillantást vetett rám, aztán visszafordult az ablak felé. Olyan felszínesen lélegeztem, ahogy csak tudtam, próbáltam figyelmen kívül hagyni a fájdalmat, és még jobban próbálkoztam azzal, hogy ne gondoljak arra, hogy Denny mire készül.

Ez a kis önfegyelem-gyakorlat körülbelül három másodpercig tartott. Ha mindannyian szerencsések lennének, akkor egyszerű lenne, és gyors. Ki kellett tágítania a golyó bemeneti sebét, hogy lássa a nyomvonalát, és be tudjon helyezni egy szondát, abban a reményben, hogy megtaláljuk a golyót, mielőtt mélyebbre kellene ásnia érte. Aztán egy gyors mozdulat – csak remélni tudtam, hogy gyors lesz –, amivel az egyik orvosi csipeszt behelyezi, azt, amelyik a legmegfelelőbbnek tűnt a feladatra. Három, különböző hosszúságú ilyen csipesz volt nála, valamint egy foghúzó fogó, ami jó volt kerek tárgyak megragadására, de a csipeszek sokkal nagyobbak voltak, mint a foghúzó fogó hegye, azonban több vérzést is okozhattak.

Ha nem lesz egyszerű vagy gyors, akkor valószínűleg a következő fél órában meg fogok halni. Dennynek teljesen igaza volt abban, amit Jamie-nek mondott: a máj nagyon jól át van szöve erekkel, egy hatalmas szivacs, apró véredényekkel, melyeket nagyon nagy erek is kereszteznek, mint

például a májkapuvéna. Ezért van az, hogy a felületesen apró seb is olyan riasztóan vérzik. A főbb erek nem sérültek – még –, mert akkor perceken belül elvéreztem volna.

A fájdalom miatt próbáltam felületesen lélegezni, de közben borzasztó nagy szükségem volt arra, hogy mély levegőt vegyek, zihálva, mert oxigénre volt szükségem a vérvesztés miatt.

Sally jutott eszembe hirtelen, és belekapaszzkodtam a gondolatba, hogy eltereljem a figyelmemet. Túlélte az amputációt, egy bőrszíjon keresztül üvöltözött, Gabriel – igen, Gabriel, ez volt a neve a vele lévő fiatalembernek – pedig fehérre vált szemmel, akár egy pánikba esett lóé, küzdött, hogy stabilan tartsa, és hogy ne ájuljon el. A lány szerencsére elájult, a vége felé – *olyan szar neked, Ernest*, gondoltam zavarosan –, és Rachel gondjaira bíztam mindkettőjüket.

– Hol van Rachel, Denny? – kérdeztem hirtelen. Azt hittem, hogy látam őt egy pillanatra a templomkertben, miután meglőttek, de nem lehettem biztos benne. Semmiben sem voltam biztos, ami abban a fekete és fehér foltban történt.

Denny keze egy pillanatra megállt, benne a kauterizáló vassal, amit egy apró parázs fölé függesztett, amit a tűzhelyre állított a komód végénél.

– Azt hiszem, Iant keresi – mondta halkán, és óvatosan a tűzbe tette a vasat. – Készen áll, Claire?

Ian, gondoltam. *Ó, istenem. Nem jött vissza.*

– Amennyire lehet, igen – sikerült kinyögnöm, és már el is képzeltem a saját húsom égő bűzét.

Ha a golyó az egyik nagy véredény közelében pihen, Denny tapogatózása és keresgélése megrepesztheti azt, és akkor belső vérzésem lesz. A kauterizációtól hirtelen sokkot kaphatok, és megölhet minden figyelmeztetés nélkül. A legvalószínűbb, hogy túlélném a műtétet, de meghalnék az elhúzódó fertőzésben. Vigasztaló gondolat... Legalábbis ebben az esetben lenne időm írni egy rövid üzenetet Briannának, és talán figyelmeztetni Jamie-t, hogy legyen óvatosabb, hogy kit vesz el legközelebb...

– Várj – mondta Jamie. Nem emelte fel a hangját, de elég sürgető volt ahhoz, hogy Denny megdermedjen.

Lehunytam a szemem, egyik kezemet óvatosan a kötésre tettem, és megpróbáltam elképzelni, hogy hol lehet az az átkozott golyó. *Csak a májamban* van, vagy átment az egész testemen? Végig? A fájdalom a hasam egész jobb oldalára kiterjedt, nem tudtam kivenni egyetlen élénk, világos fájdalomvonalat, ami a golyóhoz vezet.

– Mi az, Jamie? – kérdezte Denny türelmetlenül, hogy végre a saját dolgával foglalkozhasson.

– A jegyese – mondta Jamie zavartan. – Egy csapat katonával jön az úton.

– Gondolja, hogy letartóztatták? – kérdezte Denny, nyugalmat erőltetve magára. Láttam, hogy remeg a keze, amikor felemelt egy vászonszalvétát.

– Nem hiszem – mondta Jamie kételkedve. – Nevetgél néhányukkal.

Denny levette a szemüvegét, és gondosan megtörölte.

– Dorothea egy Grey – mutatott rá. – Családjának bármelyik tagja képes lenne arra, hogy megálljon az akasztófa alatt, hogy szellemesen elbeszélgesse a hóhérral, mielőtt kegyesen a saját kezével akasztaná a hurkot a nyakára.

Ez annyira igaz volt, hogy megnevettetett, bár a nevetésemnek azonnal véget vetett a fájdalom, ami a lélegzetemet is megakasztotta. Jamie élesen rám nézett, de én csak legyintettem a kezemmel gyengén, ő pedig elment kinyitni az ajtót.

Dorothea belépett a helyiségbe, miközben a válla fölött integetve elbúcsúzott a kísérijétől, és hallottam, ahogy Denny felsóhajt megkönnyebbülésében, és visszateszi az orrára a szemüvegét.

– Ó, jó – mondta, és megcsókolta a férfit. – Reméltem, hogy még nem kezdted el. Hoztam néhány dolgot. Mrs. Fraser... Claire... hogy vagy? Úgy értem, hogyan érzed tenmagad? – Dottie letette a nagy kosarat, amit cipelt, és azonnal odajött az asztalhoz, ahol feküdtem, hogy megfogja a kezemet, és együttérző pillantással nézzen rám a nagy kék szemével.

– Voltam már valamivel jobban is – mondtam, és igyekeztem, hogy ne csikorgassam a fogaimat. Nyirkosnak és émelygőnek éreztem magam.

– La Fayette tábornok a legnagyobb aggodalommal hallotta, hogy megsérültél – mondta. – Az összes segédje rózsafüzért imádkozik teérted.

– Milyen kedves – mondtam, és komolyan is gondoltam, de inkább reméltem, hogy a márki nem küldött egy bonyolult üdvözetet, amire választ kellene írnom. Ha már idáig eljutottam, túl akartam lenni ezen az átkozott ügyön, bármi történjék is.

– És ezt küldte – mondta a lány, meglehetősen önelégült arckifejezéssel, miközben egy zömök, zöld üvegcsét tartott a magasba. – Először erre lesz szükséged, azt hiszem, Denny.

– Mi... – kezdte Denny, és az üvegért nyúlt, de Dorothea kihúzta a dugót, az édes, köhögés elleni szirup pedig sherryillatot árasztott; egy

nagyon is finom, szomorkás szagú, jellegzetes gyógynövény illatát és valamit, ami a kámfor és zsálya között volt.

– Laudánium – mondta Jamie, és az arcát olyan megdöbbenő módon árasztotta el a megkönnyebbülés, hogy csak ekkor jöttem rá, hogy mennyire meg volt ijedve miattam. – Isten áldjon meg, Dottie!

– Az jutott eszembe, hogy Gilbert barátomnak talán van néhány dolga, ami hasznos lehet – mondta szerényen. – Az összes francia, akit ismerek, szörnyű bolond az egészségére, és hatalmas gyűjteményük van tonikumokból, pasztillákból és öntetekből. Így hát elmentem, és megkérdeztem.

Jamie félig felültetett, a karjával megtámasztva a hátamat, és az üveget az ajkaimhoz szorította, mielőtt még köszönetet mondhattam volna.

– Várj! Megtennéd? – mondtam mérgesen, kezemet az üveg nyitott szájára téve. – Fogalmam sincs, milyen erős ez a lötyty. Nem teszel jót azzal, ha megölsz az ópiummal.

Jó sok energiámba került, hogy ezt kimondjam, az ösztönöm azt súgta, hogy kiigyam az egész üveget, ha ezzel megállíthatom a szörnyű fájdalmat. Az az idióta spártai, aki hagyta, hogy a róka megrágja az életerejét, *semmit* sem tudott rólam. De ha már itt tartunk, nem akartam meghalni, sem a lövéstől, sem a láztól, sem orvosi szerencsétlenségben. Ezért Dottie kölcsönkért egy kanalat Mrs. Mackentől, aki borzadva és lenyűgözve figyelt az ajtóból, miközben két kanállal ettem a tinktúrából, lefeküdtem, és vártam egy végtelen negyedórát, hogy megítéljem a hatását.

– A márki mindenféle finomságokat is küldött, hogy segítse a gyógyulásodat – mondta Dottie bátorítóan, majd odafordult a kosárhoz, és elkezdte kiemelni belőle a dolgokat, hogy elterelje a figyelmemet. – Zselésített fogoly, gombapástétom, néhány *szörnyű* szagú sajt, és...

A hirtelen jött hányingerem ugyanilyen hirtelen meg is szűnt, és félig felültem, aminek hatására Jamie riadtan felkiáltott, és megragadott a vállamnál fogva. Még jó, hogy így tett, különben a padlóra zuhantam volna. Nem voltam teljesen magamnál, azonban a figyelmem Dottie kosarára szegeződött.

– Roquefort – mondtam sürgetően. – Ez Roquefort-sajt? Valamilyen sűrűke, zöld és kék erekkel?

– Miért? Nem tudom... – mondta, megdöbbenve a hevességemtől. Óvatosan elővett egy ruhába tekert kis csomagot a kosárból, és finoman elélem tartotta. A belőle áradó illat eleget mondott ahhoz, hogy megnyugodjak, és nagyon lassan visszahanyatlottam az ágyra.

– Jó – lihegtem. – Denzell! Amikor befejezte, pakolja be a sebet sajttal. Bár hozzá volt szokva a furcsaságaimhoz, Dennynek ettől mégis leesett az álla. Rólam a sajtra pillantott, és egyértelműen azt gondolta, hogy a láz szokatlanul gyorsan és hevesen tört rám.

– Penicillin – mondtam, nyeltem egyet, és a kezemmel a sajtra intettem. A számat ragacsosnak éreztem a laudánumtól. – A penész, ami ezt a fajta sajtot készíti, egy *Penicillium*-fajta. Használja az erekből származó anyagot.

Denny becsukta a száját, és elszántan bólintott.

– Úgy lesz. De hamarosan el kell kezdenünk, Claire. Sötétedik.

Valóban sötétedett, és a sürgősség érzete szinte tapintható volt. De Mrs. Macken hozott több gyertyát, és Denny biztosított arról, hogy ez egy egyszerű művelet, gyertyafényben is ugyanolyan jól fog menni.

Még több laudánumot kértem. Kezdem érezni a nem is kellemetlen szédülést, és engedtem Jamie-nek, hogy lefektessen. A fájdalom határozottan enyhült.

– Adj még egy kicsit – mondtam, és úgy tűnt, mintha a hangom nem hozzám tartozna.

Olyan mély levegőt vettem, amelyet csak tudtam, és elengedtem magam egy jó pozícióba, miközben undorodva néztem a bőr szájkosarat, ami mellettem feküdt. Valaki – talán dr. Leckie – már korábban felhasította az ingemet. Széttártam a nyílás szélét, és kinyújtottam a kezem Jamie felé.

Az árnyékok nőttek a füstfoltos szarufák között. A konyha tüzét elfojtották, de még parázslott, és az izzás kezdett vörösleni a tűzhelyen. Felnézve a pislákoló szarufákra, kábult állapotomban ez túlságosan is arra az időre emlékeztetett, amikor majdnem belehaltam a bakteriális fertőzésbe, és lehunytam a szemem.

Jamie a bal kezemet fogta, a másik keze gyengéden simogatta a hajamat, a nedves tincseket kisimítva az arcomból.

– Most már jobb, *a nighean?* – suttogetta, és én bólintottam, vagy azt hittem, hogy bólintottam. Mrs. Macken mormogott valami kérdést Dottie-nak, választ kapott, és kiment. A fájdalom még mindig ott volt, de már távolabb, egy kicsi, pislákoló tűz volt, amit a szemem becsukásával ki tudtam zárni. A szívem dobogása sokkal közvetlenebb volt, és kezdtem tapasztalni... nem hallucinációkat, nem egészen. Összefüggéstelen képeket, idegenek arcait, amik a szemem mögött elhalványultak. Néhányan rám néztek, mások nem törődtek velem, mosolyogtak, gúnyolódtak és grimaszoltak, de igazából semmi közülük nem volt hozzám.

– Még egyet, Sassenach – suttogta Jamie, felemelve a fejemet, és a kanalat az ajkamhoz nyomta, ami ragacsos volt a sherry és az ópium keserű ízétől. – Még egyet. – Lenyeltem és hátradőltem. Ha meghalnék, újra lát-nám az anyámat? – tűnődtem, és égető vágyat éreztem iránta, megdöb-bentő intenzitással.

Próbáltam magam elé idézni az arcát, hogy előhúzzam őt az idegenek lebegő hordájából, amikor hirtelen elvesztettem a kontrollt a saját gondolataim felett, és elkezdtem lebegni egy sötétkék gömbben.

– Ne hagyj el, Claire – suttogta Jamie, nagyon közel a fülemhez. – Ezúttal könnyörögni fogok. Ne menj el tőlem! Kérlek. – Éreztem az arca melegét, láttam lehelete ragyogását az arcomon, bár a szemem csukva volt.

– Nem fogok – mondtam, vagy azt hittem, hogy mondtam, és elmentem. Az utolsó tiszta gondolatom az volt, hogy elfelejtettem megmondani neki, hogy ne vegyen el egy bolondot.

Odakint az ég levendulaszínű volt, és Claire bőre aranszínűre mosódott. Hat gyertya égett, a lángok rezzentlenül nyújtóztak a magasba a nehéz levegőben.

Jamie Claire feje mellett állt, kezét a vállára tette, mintha ezzel meg tudná vigasztalni. Valójában az érzés volt a fontos, hogy Claire még mindig él a keze alatt, csak így volt képes talpon maradni.

Denny elégedett hangot adott ki az útonállómaszkja mögött, és Jamie látta, hogy az izmai megfeszülnek, ahogy lassan kihúzta az eszközt Claire testéből. Vér ömlött a sebből, és Jamie megfeszült, mint egy macska, készen arra, hogy előreugorjon egy tamponnal, de nem következett fröccsenés, és a vér csordogálássá apadt, majd egy utolsó kis vércsepp csöppent, amikor valami sötét dolog szorult a szerszámok közé.

Denny a golyót a tenyerébe ejtette, és megnézte, majd ingerült hangot adott ki. A szemüvege bepárásodott az erőfeszítései izzadságától. Jamie lekapta a kvéker orráról, és sietve megdörzsölte az inge szárában, és visszatette, mielőtt Hunter kettőt pislantott volna.

– Köszönöm – mondta Denny szelíden, visszafordítva a figyelmét a muskétagyolyóra. Finoman megfordította, és hallhatóan kifújta a levegőt.

– Egészen van – mondta. – Hála istennek.

– *Deo gratias* – visszhangozta Jamie buzgón, és kinyújtotta a kezét. – Hadd lássam, jó?

Hunter szemöldöke felszaladt, de beleejtette a dolgot Jamie kezébe. Meglepően meleg volt Claire testétől. Még a levegőnél vagy Jamie felhevült testénél is melegebb, és ez az érzés arra készítette, hogy az öklébe zárja a golyót. Lopva megnézte Claire mellkasát: emelkedett, süllyedt, bár riasztó lassúsággal. Majdnem ugyanilyen lassan kinyitotta az ujjait.

– Mit keres, Jamie? – kérdezte Denny, miközben megállt, hogy újra sterilizálja a csőrös szondáját.

– Jelzéseket. Egy vágás, egy kereszt... A beavatkozás bármilyen jelét. – Óvatosan megforgatta a golyót az ujjai között, majd megnyugodott, és egy kis hálaérzéssel mormogta újra: – *Deo gratias*.

– Beavatkozás? – Függőleges vonalak rajzolódtak ki Denny két szemöldöke között, amelyek egyre mélyültek, ahogy felnézett. – Hogy a golyó szilánkokra törjön, úgy érti?

– Úgy. Vagy még rosszabb. Néha az ember dörzsöl valamit a karcolásokba. Mondjuk mérget vagy... vagy szart. Arra az esetre, ha maga a seb nem lenne halálos, érti?

Hunter döbrent arckifejezése egyértelmű volt, még az árnyékoló zsebendő mögött is.

– Ha meg akarsz ölni egy embert, akkor ártani akarsz neki – mondta Jamie szárazon.

– Igen, de... – Hunter lenézett, és a szerszámot a törülközőre fektette, olyan óvatosan, mintha csak porcelánból volna, nem pedig fémből. A lélegzete megrebbentette a szájára kötött zsebkendőt. – Egy dolog, bizonyára, csatában ölni, löni az ellenségre, amikor a saját életünkről van szó... De hidegvérrel megalkotni egy eszközt, hogy az ellenséged szörnyű, borzalmas halált haljon...

Claire szörnyű nyögést hallatott, és megrándult Denny keze alatt, ahogy az gyengéden megszorította a húsát a seb mindkét oldalán. Jamie megragadta a felesége könyökét, hogy ne tudjon elfordulni. Denny újra felvette a csipeszt.

– Te magad sem tennéd meg – mondta Hunter bizonyossággal. Tekintete elszánt volt, egy tampont tartott a kezében, hogy felfogja a vért, ami lassan csöpögött a sebből. Jamie úgy érezte minden egyes csepp elvesztésénél, mintha a saját ereiből távozott volna a vér, és fázott. Mennyi vért veszíthetett el, és mégis él?

– Nem. Gyávaság lenne – válaszolta gépiesen, de alig figyelt arra, amit mond. Claire teste elernyed, látta, hogy az ujjai lecsüngnek, és az arcát nézte, a torkát, látható pulzust keresve. Érzett egyet, a hüvelykujja alatt,

ahol Claire csontos karját szorította, de nem tudta, hogy a nő szíve dobog-e ott, vagy a sajátja.

Élesen érezte Denny lélegzetvételét, és hallotta is a maskja mögött. A férfi egy pillanatra megállt, és Jamie felpillantott Claire arcának vizsgálatából, hogy lássa a kvéker tekintetét, ahogyan az ismét kihúzott valamit – ezúttal egy aprócska csomót szorongatva, valami felismerhetetlent. Denny kinyitotta a csipeszét, és a rögöt a törülközőre ejtette, majd a szerzámmal bökdöste, megpróbálta szétteríteni, és Jamie látta az apró, sötét szálak szúrását, ahogy a vér elszivárgott, élénkvörös foltot hagyva a törülközőn. Ruhaszövet.

– Mit gondol? – kérdezte Denny, homlokát ráncolva a dologra. – Ez egy kicsi darab az ingéből vagy a testéből... vagy... anyag a fűzőjéből? Mert a fűzőjén lévő lyukból ítélve, én azt hiszem...

Jamie sietve kotorászott a tüszőjében, előhúzta a kis selyemzacskóját, amelyben a szemüvegét tartotta, amit olvasáshoz használt, és az orrára tűzte.

– Legalább két különálló darab van ott – jelentette ki, miután aggodalmasan átnézte. Vászon a fűzőből, és egy könnyebb szövetdarab. Látja? – Felkapott egy szondát, és finoman szétszedte a darabokat. Azt hiszem, ez itt az inge.

Denny a vérfoltos, vigasztalan halomra pillantott, a padlón heverő ruhadarabokra, és Jamie, aki azonnal megsejtette a szándékát, belenyúlt a halomba, megkavarta, és kihúzta a ruhája maradványait.

– Ez egy tiszta lyuk – mondta Denny, miközben a szövetet nézte, amit Jamie kiterített az asztalra. – Talán... – Felvette a csipeszt, és visszafordult, de nem fejezte be a mondatot.

Még több szondázás, mélyebben, és Jamie a fogát csikorgatta, hogy ne kiáltson tiltakozásul.

– *A máj annyira érrel teli* – mondta Claire, és elmondta Dennynek, mit kell tennie. – *A vérzés kockázatának csökkentésére...*

– Tudom – motyogta Denny, és nem nézett fel. Az izzadság a zsebkenődöt az arcára tapasztotta, az orrához és az ajkához formálódott, így a beszéde láthatóvá vált. – Óvatos vagyok...

– Tudom én azt – mondta Jamie, de olyan halkán, hogy nem volt benne biztos, hogy Hunter hallotta-e. *Kérem, kérem! Kérlek, hagyd életben. Szűzanya, mentsd meg őt... Mentsd meg őt, mentsd meg őt, mentsd meg őt...* A szavak egy pillanat alatt összekuszálódtak, és elvesztették az értelmüket, de nem a kétségbeesett könyörgés értelmét.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

A vörös folt a törülközőn Claire alatt már aggasztó méreteket öltött, mire Hunter letette a szerszámát, és felsóhajtott, a vállai pedig megereszkedtek.

– Azt hiszem... vagyis remélem... megvan minden.

– Jó. Mi lesz a következő lépés?

Látta, hogy Denny kissé elmosolyodik az átázott ruha mögött, olajbar-na szeme lágy és nyugodt volt.

– Kauterizáljuk és bekötjük a sebet, és imádkozunk, Jamie.